

Colecția JUNIOR este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Edgar Allan Poe, *The Black Cat, The System of Doctor Tarr and Professor Fether, Morella, The Mask of the Red Death*

© 2019 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezentă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Ilustrație copertă și interior: © Radu Răileanu

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A,
sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

POE, EDGAR ALLAN

*Pisica neagră și alte povestiri de groază / Edgar Allan Poe;
trad. din lb. engleză de Liviu Cotrău; il. de Radu Răileanu. – Iași:
Polirom, 2019*

ISBN print: 978-973-46-7721-4

ISBN eBook: 978-973-46-7708-5

ISBN PDF: 978-973-46-7709-2

- I. Cotrău, Liviu (trad.)
II. Răileanu, Radu (il.)

821.111

Printed in ROMANIA

EDGAR ALAN POE

PISICA NEAGRĂ
ȘI ALTE POVESTIRI DE GROAZĂ

Cu ilustrații de Radu Răileanu

Traducere din limba engleză
de Liviu Cotrău

POLIROM
2019

Cuprins

Pisica neagră	5
Sistemul doctorului Catran și al profesorului Pană.....	35
Morella.....	83
Masca Morții Roșii	103

— Și pe urmă, zise un bărbat înalt care ședea în fața noastră, se nimerise pe aici unul, nu demult, care-și vârâse în cap că-i măgar, ceea ce, vorbind metaforic, veți spune că-i perfect adevărat. Omul era un pacient din cale-afară de nărăvaș, dându-ne mult de furcă să-l ținem în frâu. Vreme îndelungată n-a vrut să mănânce nimic altceva decât scaieți; însă l-am vindecat de damblaua asta insistând nu care cumva să mănânce altceva. Și apoi dădea întruna din copite, uite-așa, uite-așa!

— Domnule de Kock, v-ăș rămâne îndatorată dacă v-ați astâmpăra! îl întrerupse o doamnă în etate, care ședea lângă cel ce luase cuvântul. Vă rog, țineți-vă gaibele acasă. Mi-ați șifonat rochia de brocart. E neapărat necesar, rogu-vă, să vă ilustrați remarcele printr-un stil atât de vioi? Amicul nostru, aici de față, în mod sigur poate pricepe și fără toate acestea. Pe cuvântul meu, sunteți un măgar aproape la fel de mare pe cât se imagina și nenorocitul ăla. Demonstrația dumneavoastră e cât se poate de naturală, pe legea mea!

— *Mille pardons, Ma'm'selle!* răspunse monsieur de Kock, astfel admonestat. O mie de scuze. N-am avut intenția să vă jignesc. Ma'm'selle Laplace, monsieur de Kock își va permite onoarea să bea un pahar de vin cu dumneata!

Aici, monsieur de Kock făcu o plecăciune adâncă, își sărută ceremonios propria mână și bău un pahar de vin cu ma'm'selle Laplace.

— Îngăduiți-mi, *mon ami*, mi se adresă atunci domnul Maillard, îngăduiți-mi să vă ofer o bucată din acest vițel *à la St Menehoul*t. O să-l găsiți nespus de gustos!

În acea clipă trei ospătari voinici tocmai isprăviră de aşezat cu bine pe masă o tavă uriașă sau fund de lemn, conținând ceea ce bănuiam a fi un „*monstrum, horrendum, informe, ingens, cui lumen ademptum*“. Cercetându-l mai îndeaproape, m-am dumirit însă că nu era decât un vițeluș fript întreg și proptit pe genunchi, cu un măr în gură, aşa cum obișnuiesc englezii să dichisească un iepure.

— Nu, mulțumesc, i-am răspuns. Drept să vă spun, nu prea mă omor după vițel *à la*

sfântul... și mai cum? căci nu găsesc că-mi prește. Totuși o să-mi schimb farfuria, ca să gust un pic din friptura de iepure.

Erau câteva feluri de mâncare pe masă, conținând ceea ce părea să fie obișnuitul iepure de casă, gătit în stil franțuzesc, un *morceau* nespus de delicios pe care l-aș recomanda oricui.

— Pierre, strigă gazda, schimbă farfuria domnului și oferă-i o bucată din acest iepure *au-chat!*

— Cu ce? am întrebat eu.

— Iepure *au-chat*.

— Sincer... vă mulțumesc... dacă stau să mă gândesc, mai bine nu... Am să iau nițică șuncă.

Nu se știe niciodată ce mănânci, mi-am zis în sinea mea, pe la mesele unor provinciali că ăștia. Nici gând să iau din iepurele lor *au-chat* și din același motiv nici din pisica lor cu iepure.

— Iar după aceea, zise un personaj cu alură cadaverică de la capătul mesei reluând firul conversației de unde fusese întrerupt, iar după aceea, între alte drăcovenii, am avut odinioară un pacient care susținea cu tărie că-i brânză

de Cordova și umbla cu un cuțit în mâna, invitându-și amicii să guste o felioară din pulpa piciorului.

— Un mare cretin, fără îndoială, interveni un altul, însă nici nu se compară cu un anume individ pe care-l cunoaștem cu toții, cu excepția acestui domn venit de pe alte meleaguri. Mă refer la omul care se închipuia o sticlă de șampanie și exploda tot timpul cu un pocnet și un fâsâit cam în maniera asta...

Aici cel care vorbea își vârî cât se poate de necuviincios, după părerea mea, degetul mare de la mâna dreaptă în gură sub obrazul stâng și și-l retrase cu un sunet aidoma pocnetului unui dop, iar apoi, cu o mișcare abilă a limbii peste dinți, scoase un șuierat strident și un fâsâit ce dură câteva minute, imitând sfârâitul șampaniei. Acest comportament, am văzut limpede, nu fu tocmai pe placul lui monsieur Maillard. Domnul acesta însă nu spuse nimic și conversația fu reluată de o aschimodie cu perucă mare pe cap.

— Și pe urmă a mai fost și un nătărău, zise el, care se închipuia broscoi; cu care, vorba vine,

semăna nu puțin. M-aș bucura să fi avut prilejul să-l cunoașteți. Domnule – aici vorbitorul mi se adresă mie –, v-ar fi săltat inima în piept văzându-l cu ce aere firești se exprima. Domnule, dacă omul acela *nu* era broscoi, doar atât pot spune: păcat că nu era! Orăcăitul lui, cam aşa: „O-o-o-oac! O-o-o-oac!“, era cel mai dulce sunet din lume – un *si bemol*; iar când își punea coatele pe masă, aşa, după ce dădea pe gât un pahar-două de vin și-și deschidea gura, aşa, și-și dădea ochii peste cap, uite-asa, și clipea cu nemaipomenită iuteală, uite-asa, apoi atunci, domnul meu, îndrăznesc să spun că fără doar și poate ați fi rămas mut de admirație în fața geniului acestui om.

— N-am nici o îndoială, am încuviințat.

— Și pe urmă, zise careva, pe urmă a mai fost și Petit-Gaillard, care se credea priză de tabac și era sincer deprimat că nu se putea apuca pe sine însuși între două degete.

— Și a mai fost și Jules Desoulières, un geniu pe drept cuvânt nespus de ciudat, care s-a țăcănit, obsedat de ideea că e dovleac. Nu-l mai

slăbea pe bucătar, cerându-i să facă din el plăcinte, treabă pe care acesta o respingea indignat. În ce mă privește, nu sunt deloc sigur că o plăcintă de dobleac *à la Desoulières* n-ar fi fost o mâncare nemaipomenită, zău!

— Mă uimiți! am zis eu uitându-mă întrebător la monsieur Maillard.

— Ha! ha! ha! izbucni acest domn – he! he! he! – hi! hi! hi! – ho! ho! ho! – hu! hu! hu! – foarte reușită, într-adevăr! Nu fi surprins, *mon ami*, prietenul nostru de față e un hâtru, un *drôle*, nu trebuie să iei de bun chiar tot ce-ți spune.

— Și pe urmă, zise un alt comesean, a mai fost și Bouffon Le Grand, alt personaj extraordinar în felul său. Omul se scrântise din dragoste, închipuindu-și că are două căptâni. Una din ele, susținea el, era capul lui Cicero; pe cealaltă și-o imagina ca fiind dublă: Demostene de la scăfărlie până la gură și lordul Brougham de la gură până la bărbie. Nu-i imposibil să se fi înșelat; însă v-ar fi convins că avea dreptate, căci era un om înzestrat din